

SUICIDIUM

LÄNGS VÄGEN DÖR VÄNSKAPEN

av

Stefan Di-Omnia

PROLOG

Saltsjö-Boo, måndag 1 april 1996

Nioåriga Jonathan stirrar oförstående på de svenska och amerikanska orden som omvärvs i pappans handskrivna brev. Skrivet exakt på det sätt som jazzmusikern Tony Moore verbalt uttrycker sig både till sin publik från scen och till familjen, hemma i villan i Eknäs. Jonathan sitter hopkrupen i sin säng i det mörklagda vindsrummet med det kraftfullt lutande innertaket, från en höjd om fyra meter ned till en knapp halvmeter där taket möter ytterväggen. Det dunkla rummet med brunmålade väggar och tak, samt en fondvägg bestående av lövträd vars löv utgörs av höstens alla färger. En mörkfärgad sliten heltäckningsmatta pryder golvet, allt har behållits som det såg ut dagen då de flyttade hem till Sverige för snart sex år sedan. Bort från New York och Manhattan, staden där utelivet med jazzklubbarna aldrig säger godnatt.

Själv var Jonathan tre år då familjen lämnar USA för ett liv i Sverige, Stockholm, Saltsjö-Boo och den stora trevånings villan i tegel på Ekstigen 6 i Eknäs. Villan med pool och tillhörande stenbelagd grillplats, platsen där pappa Tony såg fram emot att samla alla sina svenska musikvänner och deras familjer för grillfester, med bad och lek för barn och vuxna. I den väl tilltagna gillestugan i källaren kunde de jamma ihop hela natten. Precis på samma sätt som på en jazzklubb i en sliten källare i New York, en trappa ned. Jonathan har inte ens förmågan att tända lyset i det dunkla rummet där han hämndlysten sitter och läser brevet. Med hjälp av vårens eftermiddags ljus som sipprar in genom takfönstret som vetter mot skuggsidan i öster, ger det honom lagom med ljus så att han kan fortsätta stirra på hans pappas handskrivna ord. Förlåt, sorry, love you, never forgive me, aldrig kunnat tro det om honom, but she, din egen mamma, why...?

Är allt som Göran sa till hans pappa den här morgonen efter det att mamma Anna, Jonathan och hans syster Josefin lämnade huset verkligen sant? För bara någon timme sedan, straxt efter klockan ett, rycker Jonathan ivrigt upp källardörren och springer rakt igenom garaget. Äntligen ska hans pappa lära honom att spela trummor.

”Pappa, pappa får jag spela nu?” Längre än så kom inte Jonathan med sitt trummande. Han stannade upp och tittade på den trefotade trumpallen med sin runda svarta sittdyna i läder

liggandes omkullvält på golvet. Ett par fötter som är helt stilla i luften drygt tiocentimeter över golvet, den uppknäppta hawaiiiskjortan, de nerkissade gröna kakifärgade knälånga bermudashortsens och trumpinnarna liggandes som ett kors i pölen av kiss under hans pappas fötter. Allt för länge står han ömsom stirrandes på trumpallen och trumpinnarna och på sin älskade pappa som livlös hänger i hans systers hopprep, repet som fästs i takkroken. Han går långsamt i en cirkel runt trumsetet som likt en halvmåne bekläder pappan hängandes som en kunglighet vars trumset är hans kungakrona, kronan som glidit av och ned över honom.

Abrupt möts Jonathan av de utstående ögonen som stirrandes ser på honom, han blänger tillbaka rakt in i dödens kalla livlösa tårande ögon. Hans pappas förljugna ögon, han som lovade att lära honom att bli världens bästa trummis. Jonathan läser avskedsbrevet ännu en gång, för vilken gång i ordningen vet han inte. Han vet ingenting om det Göran Hagman berättat för hans pappa, om det ens är detsamma som sanningen. Men en dag kommer han få vetskapen om vad som är sant, han lovar sig själv att han kommer se till att Göran berättar hela sanningen för honom! Sanningen i brevet som låg på huvudkudden i hans säng med bara hans namn på och orden i versaler. Ett brev som han aldrig någonsin kommer kunna suddas ut från sitt inre eller låta någon annan ens få läsa.

Jonathan, DONT FORGET ME